

פַהָּרַךְ בַבַּבָּת רָהָה (יִכָּהָ תָבֵיִם הַתְּבִירִי וְעַתְהְׁ יִהְבֵיבִ דְתַבֵּיִם בַּתְּדִי נָה הִנְבַבְּ יעכביי בבניני בקרו כניתר כיון דמום גן בקרו ימחד כבכת נמו זמן נבומין סגיש זמן בה' בשבת הינו משלם לם מזונות דחי להו בקדו סום מליכן נמימר בחחד בשבח חנשא כדם"ל בלישנא המא ולא הוה מלינן למימר דאינו מעלה לה מזונות דהוה קציה נן מחי טעמה כדמקבי רב יוכף וחח' בשבת לרבוחם נקטים וכ"ם בבאר הימים דאיכא נמי משום אקרורי דעתא והיה בדעתי לפרש וטכביו בבנינו בקדו כנומד ומבום תקנתה ותושלתה אינו יכול לכונסה בא" בשבת אינו משלם לה מזונות אבל הגיש זמן בשאר כימים משלה לה שלא ראו להפסידה מזונותים כיון בתקנת אחור הנשואין בבאר הימים אינו לתועלתה אבל היא כנגדה ולנותה אבל אין נראה כן מלשון מחוך שאין יכול לכונסה וכן מבעיה דחלה הוה כנ"ל פירוב במועה זו ומיסודו בל הרמב"ן ז"ל למדתיה ונה כדבריו . עוד נ"ל לפרבה בדרך החרת במתחלה היה שוחל מפני מה ברבישי ולה בשהר הימים דהש"ג דבמתניתין קתני טעמה שהם היה לו וכו' לה מבמע ליה דהה הוי עקר טעמה דהה לה לסגי החד בשבת ולה ס"ד ביהה טעם מיוחד להחד בשבת ומשום הכי משמע ליה שיש עעם החד למשנתנו מבחוץ מפני מה ברבישי ולה בה' בבבת ובהר הימים ומה שהומר במשנחנו שאם היה לו טענת בחולים הוה קנת יפוי כח ביש לרביעי על שאר הימים ומיהו עקר פעמח דמלחה נחחד בשבת ושחר הימים ליתיה במחגי' והשיב לפי שבנינו הגיע זמן וכו' כלומר משום הכי נשחת ברביעי ולח בשחר סימים מבום דבבאר סימים אינו מעלה נה מזונות וברביעי חייב מיד במזונות כדקתני הגיע זמן ולא נבאו והיה להם בקבלה דהגיע זמן אוכלת משלו דמשמע מיד היינו כשהגיע ברביעי וכן הוא לפי המשקנא אבל בשאר הימים לה לפי בחינם זמן נשוחין חמנם לח עלה בדעתו שטעם המזונות מפני הנבוחין אבל היה סבור הנבוחין מפני המזונות ולכך שנינו יום רבישי ולא בכל שאר הימים כי טעם המזונות מספיק לכל שאר הימים ומה שאומר יכול הגיע זמן בה' בשבת אע"פ ששחלתו בכל הימים לרצותה נקטים אע"ג דלית ביב מבום הקרורי דעתה וכשתה אחי שפיר דלה קהמר ותנשה באחד בבבת כמו בליבנה בתרה שהרי בחלתו לכל הימים ועתה קשה על זה הלשון שני דברים האחד בבמשנתנו מפרש הטעם לשאר חימים והוא אומר שאין זה טעם מבנתנו אף לבאר הימים והבני בהוא אומר בטעם משנתנו מפני דין המזונות ודין המזונות הוא תניא דלא מפרש טעמא שלפי דבריו שטעם הנשוחין מפני המזונות אין לדין המזונות עעם והא דקרי ליה תניא הודה לדבריו ביהיה פיר' הגיע זמן דוקא ברביעי כמו שהוא האמת וזהו מה שהקשה רב יוסף חלי חניה דמפרב טעמה וכו' הלה הי היהמר הכי החמר מפני מה אמרו וכו' הין הבהלה על בחר הימים שזה מפורש במשנה אבל מפני מה ברביעי ולה בה' בשבת והביב כי יש לחחד בשבת טעם מיוחד שחין בשחר הימים וזהו בקדו בזה העעם חינו מספיק לשחר הימים כי למה יחקנו שיהח טורה ג' ימים ולא אחד או שנים או למה אינה נשאח בחמישי או בו' ויהיה לו יותר פנהי גדול לטרוח הלה לפי במשני טענת בתולי' לה יהי' זמן רחוי לנבוחין כי חם רביעי חו חחד בשבת בחרו ברביעי שיש לו שלשם ימים לטרות ולה בה' בשבת בחין לו שהות כלל כי השבת וערבו מפסיקין וחיברת דלפי זה קבה מעע לבון יכול הגיע זמן וכו' אבל הפירוב הראשון נראה ני שהוא מדוקדק וישר:

ar ar en en

עוד בחיתי מה בכתבת בחשונה למורינו ה"ר נסים נ"ר בסוגית פתח פתוח (ע"י) אך מה שהשיב אליך ומה שהוספת לכתוב אליו שנית לא ראימי חבל הגיד לי ה"ר נסים נ"ר פה חל פה מעט מדעתו בקנרה רחשי פרקים ואודיש אנ כבוד משלתך מה שנראה לשניות דשתי - תחלה נראה לי באור קוביה שנישית מחוספות רבינו שמשון ז"ל שסוה כך כי לפי שעל מה שהקשו בקוביה שניה הפילו ליכה הלה הד ספקה הוקמה החזקת היתר ובהוגם הוה ותירץ דהונם לה שכיה והשתה ניחה בין לר' מהיר בין לרבק למיסר בחד ספקת דלרבנן רצון רובה ורובה וחזקה רובה שדיף ולרבי מחיר דחיים למטוטא וס"ל סמוך מטוטא לחזקה אכתי הוה לי׳ פלגא ופלגא כדאיתא ברים פרקה בחרה דיבמות (קי"ט:) על כן הקשו קושיה בלישית דבתרי ספקות 🔸 אית לן למיסר לרבכן דחית להו מעועא כמאן דליחיה דמי ולא אמריכן סמוך מטוטא לחזקה והוה ניה פלגה ופלגה אלה מטוטה כמהן דליחים ורובה וחזקם רובת עדיף ותוספות תוך קנרו סלריך ולא הזכירו חזקת היתר גבי חונם ורצון בעליה חנו דנין והזכירוה גבי ספק תחתיו ללא צורך שכבר נזכר בתוספות בחשת כהן י ומה שהקשית על התוספות דחדרבה חית לן למימר 🤝 סמוך מעועה דהונם למחלם דחין תחתיו וסום לים חחתיו ברלון מעועה היברה ודחי דהפי' לרבנן המרינן סמוך מעועה למחלם דסה ססית דבפרקה בחרה דיבמות דינחה מלחה חושבת רבי יהושע חומר חינה הובשת מפרשינן בבכורות (כ':) טעמה דרכי יסושע משום סמוך מעוטה דמפילות למחלם דנקבות והוי להו זכרים מיעוטא ולמיעוט לא חייבינן ומיבן סיינו החם דמחלה זכרים ומחלה נקבות הוא דאי ובהכרח כי כן יהד המלך מלכו של עולם לקיום המין וא"כ על כרחין הזכרים המלדים מן המעיברות מעועא נינהו שהרי מעוע מפילות ואין להמלע מזה בשום פנים אבנ באן אין

2 100 TO 101 TO 100 TO 100 TO 100 TO 100 TO מבי עודה ובה נכה הם הניש זהו בחחד בבבה היני משנה נה בהי הבייה אני כנל הב ייסף באמרו תני תניא המפחב מעמא ביידר הנה משנת אש ם במפורב כה פעם נמה אם הניש זמן וכא בנה תיונית דהייני ניתנין זמן וכו' ואמר דהני מילי אם הגיע ברביעי ע כח׳ בשבת חינו מעלם ותלה דין זה במשנחנו שבונה בחולה נשחת ביעי דמבמע אבל לא באחד בשבת ואין טעם מפורש בה למה לא קוביתו ושאלתו ומדקאמר תלי תניא דמפרב טעמא ולא אמר תלי דתניה דמפרם טעמה חדע בחוזר על לכך בנינו וכמו שפי' נה על ה אמרו וכו' לפי שבנינו וכו' וכמו שהיו סבורים כל המפרשים ז"ל ם שנסתפק לי על זה הפי' אודיע אל כבוד חכמתך ועמך הבאור פתח יב יוסף במע דברי' אלו ובכח באורן נראה מדבריך ברב יוסף לא ה בחור הדברים וזה חמה בהדי עקר הדבר שכח דהיינו בקדו כמו בלבון השני וגם שהומר הספר הלה חי חיתמר הכי התמר וכו' גם מה ומדעתו היה מפרם הותן כפשטן לומר תנבה כה' בשבת הני תמה הם היה מפרב כן באלת כל' הרחשון למה לא הזכיר בו בפירוב ותנשא בכת כמו בלבון הפני ואם תאמר כי רב יוסף כך שמע הדברים כחם סים לו להזכיר ותנבה בחחד בשבת בלבון השני שהרי חין בזה שנוי נות גם מה באמרת על כן תמה כי הקוביא לא חירץ א"כ המאמר זין לו מובן וחינו נקבר קלחו בקלהו ולח כ"ל למימר חלי תניח וכו' קחמר וחש"פ בחתה מפרש וכולג זה בקוביה חלי חניה כו' מה שיב במה בחין לו מובן ועל כיולה בזה מקבי' בחלמוד ודקחרי לה יי לה. גם מה באמרת ועוד הושיף קוביא כי עד עתה גא היה קבה חנו ועחה קבה למה חם הגיע זמן בחחד בשבת חינו מעלה לה איני רואה בכחן חוספות קוביה בחם היה נכו טעם מספיק מפני : נשחת בחחד בשבת די בור עעם למר בחיט מעלה לה מזוטת יכו זמן כבוחין כמו בתפורב בלבון הצ' ועכשיו שבנינו שקדו וכו' גם ורת ובתי קושיות אלו כלל כב יוסף באמרו תלי תניא דמפרש טעמא ז מבנת אף ע"פ במפורב בה טעם למה אם הגיע זמן וכו' ואמר ו' וחלה דין זה במשנחנו וכו' אני חמה והלא כנ זה אף לפי הלשון הוא במבנת אע"פ ביב נה הטעם דהיינו נוחנין זמן וכו' ה"מ אבל לא באחד בשבת ותלוי דין זה במשנתנו כמו שמפורש בלשון נכביו שבנינו בקדו וכו' וגם נפי הנבון השני אין טעם משנחנו גם אלא בברייתה וגם מה שדקדקת מאמרו תני תניא ולא אמר תלי 'הגיא איני מבין זה הדקדוק כי באמרו בואת תלויה באחרת הנה זהרת עעם וסבה לוחת כמחמרם ז"ל מבה זכה וזכה חת הרבים זכות זלוי בו דולה לומד בסוא סבה לזכות הרבים וכן לא תחלו בוקי הריקי זן ר"ל שיהיה הוא סבתה הבוש הפועל בהוא מארבע סבות הדבר כון חלים בה בכמו זם הענין וה"כ בלבון חלי לבד די וחדרבה חם י טעמח היה כפל נשון ותוספת והמוסיף גורע שהיה מחטיא הכונה רחב פירובו נוהן טעם חל הטעם י ועוד בחם פירוב חלי חינו חנ זֹלח כמו שחתה מפרבו מה תפרב בחמרו תחנה תני תניה בדנה תניה זי פירובך אין לו מוכן כנל ולא סקבו בו אנא כא חניא והא תניא מפרשה לזו בדרך אחרת הולך בעקבות הראשונים ז"ל עם קלת באור . שאנת הנשון הראבון היא זאת בהוא הבין מטעם המשנה שפשמים בשבת וכו' בגם בה' בשבת יכולה לינשה ונכן שחל כיון חד בבבת יכולה לינבא מפני מה אמרו ליום רבישי והשיב אנ"פ חד בשבת יכולם לינשא כמו ברביפי הנה יב יתרון לרבישי של אחד זברביעי אם סגיע זמן ולא נשאה מענה לה מזונות ובא' בשבת אין ה אנ"פ שהוא זמן נבואין ואם רלה כונם ולכך שנינו ניום רביעי :היוב שחם לה נבחה הז מעלה לה מזונות אבל בהחד בשבת אינו זמן בחיוב אבל אם רלה כונם דליכא למיחש לאקרורי דעתא ועתה אם ו טעם מגד אחר מפני מה אם לא נבאה באחד בבבת אין מעלה פ שסוה זמן נשוחין וסים יכול לכונסה סנה הים זה הלבון דבור על משנתינו מתפרשת כתקנם אבל כיון באין לנו טעם בפטור המזונות יוסף איך הודיע הגעלם בנעלם ממנו בזם דבר תמה ביהיה אחד ון נשואין ולא לענין חיוב מזונות אם לא נשאם והנה המזונות תלויין ולכן אמר חלי חניא דמפרב טעמא וכו' כלומר איך חולה משנחינו טעם לדבריה ומפורם בה עעם לשחר הימים ח"כ נרחה שכל דברי בדבר הנשוחין בטעם וחתם חולה חותה בדין המזונות דתנית דלה טעמה ועדיין ים לשהול מפני מה בחחד כשבת חינו מעלה לה מזונות אח ומן נשוחין וחש"ג דבח דחינו משלב לב מזונות לח תניה מיהו ע זמן תגיא ומשום הכי קרי לים תגיא ועוד נ"ל לפרש חלי חניא דמפרש בו' איך חולה משנחינו שטעמה מפורש בברייתא דשקדו אמאי נקט בדין המזונות שחין לו טעם כלל ולה מפרש טעמה בשום מקום ילה קאמר דמפרם כה טעמה אלה דמפרם טעמה ומשום ברייתה